

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIÓ

Trimestre.	Ptas. 1'00
Un nombre.	" 0'20

Nombre 11.—29 Novembre 1908

Redacció y Administració
Plassa d'en Perpinyá, 4.—Granollers.

Obra nova

LLARS APAGADAS

DRAMA D'EN

J. VIDAL Y JUMBERT

Preu: 2 pessetas. De venda: Feliu Estaper, Sumeras, 2.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

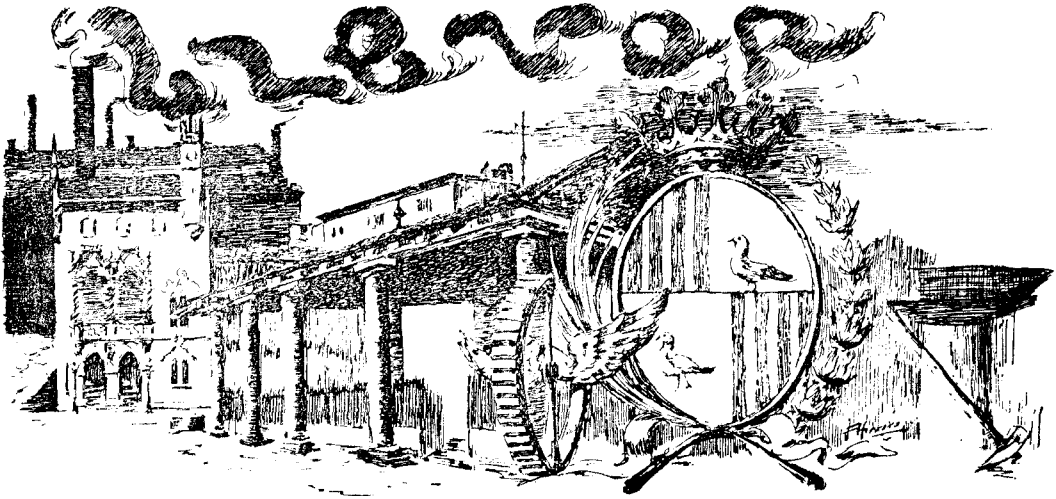
Abre el apetito, faborece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
GRANOLLERS.

Casanovas y Freixas

Carbones Minerales

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu

En l'any 1904 fou, que's convocá a Barcelona una assemblea d'alcaldes pera tractar la manera de demanar al Govern la prompte construcció de la línia—Noguera-Pallaresa, línie que tant de be ha de reportar a les comarques lleiditanes.

En l'actualitat, veient que'l Govern no fila prou dret en aquest assumpto de tan vital interés, se remou tot fent admosfera pera interessar a l'opinió pública i assenyalar el camí recfe al Govern pera que no deixi en l'oblit promeses que's recorden i que son una falaguera esperança pera'l pervindre per les tan de temps abandonades comarques que ha de creuar.

Consecuencie directa d'aquesta admósfera creada, n'es el mitín monstre que tindrà lloch a Barce-

lona mateix, essentne'ls Diputats per dita Capital i les entitats directores de la mateixa, els cap-devan-
ters del moviment.

Crec qu'está molt posat en rahó que's dongui aussili a qui'n necessiti, que quins tenen dever de ferho deuen preocuparse no d'un sol cas qu'afecti á la prosperitat d'un poble, sinó de tots els cassos que condueixin o aconduir pugan i com mes a ratlla dreta millor, a aital prosperitat.

Dic aixó, per que entre'ls projectes de linies transpirenenques hi ha inclosa la de Ax-Ripoll-Puig cerdá, quina, am tot i assemblar cosa resolta desde'ls primers moments i tenint d'afavorir á comarques valiosas de la provincia, ha quedat encallada i sembla que no'ns preocupi com si no'ns interessés, com si no'ns fos cosa propie i com si no fos la que més directament ens atany per tots conceptes.

Per lo que fá a nostra vila es de capital importancie aquesta línie i no dec recalcarho, puig de sobres ha de ser de tothom compresa.

La que mes positius resultats ha de tocarne ha de

PARCHES PADRELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones,
tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal.—Baja San Pedro, 52.

Farmacia "Antigua del Doctor Padrell".—BARCELONA.

ser Barcelona car no hi cap pas dupte que tant pel moviment comercial com pel moviment de viatjants, quins, aprofitant les facultats i economie de temps que representa per lo directa, han de fer via vers a dita capital, lo que representa un trasbals - quin giro en diner—representa una riquesa positiva.

Posada la cuestió en el terreny que li pertoca i essent la veritat pura lo que dic ¿perque doncs, preocuparse solsament de lo que no'ns atany tan a fons, ¿perque doncs, deixém de banda lo que tan ardentment hem de desitjar per esser assumpto que'n tan alt grau ha d'afavorirnos ¿comarques de nostre província an tan anhel reclamen?

¿Quin motiu s'opose á que, al ensemps que trevallem per aconseguir que siga un fet lo que demanen per esser de necessitat—comarques germanes, no trevallem per aconseguir també lo que demanen—essent de tanta necessitat i atanyentnos tan personalment—comarques que mes directament han de preocuparnos?

Tots som germans en el mon, es cert, tots hem de treballar pel be de nostra regió catalana, es cert; tots ens hem de considerar iguals i al demanar que'ls esforços s'esmersin en aconseguir lo que tant unes com altres comarques catalanes demanen es lo just i equitatiu, jamai ho serà'l treballar en favor d'uns deixan preterits als altres i molt menys essent aquests els mes apropiats a nosaltres i lo que demanen, lo que mes a favor nostre ha de resultar.

FRANCESC BASSAS I PALAUS.

ESPLAY

Bona tarde de Juny volguda esposa;
la marinada es fresca; vina hermosa,
enlássat ab el bras del teu espós;
anirém á la ombrosa fondalada
y beuréu aigua pura y regalada
á la font del repós.

Molt me plau que penetri en las entranyas
l'ereig suau que'ns envian las montanyas
sadollat de pursa y fins olors,
perque'l rey d'infantons que en tu germina
tant si al naixer es nin com si fos nina
tinga sans els colors.

El camp restá gemat hermosa aymia;
las aus festivas cantan alegría
rumbejant la victoria del amor;
al pur petó de'l Sol las flors esclatan
y ab fecondisant polen l'espai datan
d'incens embaumador.

Fornex l'amor en nostra ànima ditxosa
disfrutant la cantaria misteriosa
del arpeig que harmonisa'l ventijol,
bressolant las espigas colltorsadas
com va-y-ve d'un mar l'onas d'or banyadas
per el matis del Sol.

Qui no admira en Natura, bella esposa,
l'obra mestra de Deu; creació hermosa;
enfilall de las vidas; niu d'amors;
harmonia genial; paleta fina
hont mexcla'ls vius colors la ma Divina
quan pinta aucells y flors!

¿Veus la molsa ufanosa y arrotada
en la falda de llonga serralada
hont s'emfila un alt pi copsut y ombrós
salpicada de perlas com rosada?
Las dona'l borbolleix d'aigua enxarcada
de la font del repós

Cansadeta estarás videta meva,
pero escolta'l murmuri que subleva
el doll d'aigua que de la font brollant
va esmunyintse ab cascata platejada,
y's deixonda en blaníssim llit de fada
que aixeca espumejant.

Un vas d'aigua beuréu ma dolsa amiga
y'l descans trovarém de la fatiga
sentadets sobre molsa suau cuixi;
aqui estém ben solets y'l mon es nostre,
sellem donchs nostre amor sota aquest sostre
de branquillons de pi.

Prop teu hi ha un niuhet; no'l veus ma esposa?
contemplal que's hermós, d'amor gelosa
entorn nostre l'aucella aletejant,
y sa prela cridant ab boca ardida
espera l'aliment que dona vida
com á Deu implorant.

Pobrets!... no, no'ls toquem perque ho venen
els pares y'ls fillets aborririan
pensant que ab ser gambats los hi pendrán,
no vullam atentar contra Natura,
sembrem la llivertat més santa y pura
y'ls fills la gosarán.

El Sol ja va al Ponent, ve la vesprada
deixém lliure d'amors á l'aucellada
y aném á casa ab calma caminant;
que com l'aucella mare aucellets cria
al nostre niu d'amor ma dolsa aymia
tu criarás l'infant.

D. DAVÍ Y GÜELL.

Granollers.

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÀ DALMAU.

(Continuació.)

No eren fulles mortes que rossolessin cap al costat aont el vent les empenyia; s'havien aferrat a la idea de viure, y eren tossuts en consegir-ho, y maleien de tot cor a tothóm que s'oposava al seu instint. Y ells creyen qu'era tothóm que s'oposava: per aixó, quan se creuaven pels camins deserts y nuvolosos ab algú que se'ls mirava potser ab curiositat, potser ab repugnància, l'odi brillava a dintre els seus ulls grisos, y's sentien espasmes a la gorja, espasmes de ràbia y de rencor que'ls hi contenia la blasfèmia que mentalment estigmaven sobre el rostre del passant.

Y com més dies morien sense trobar encara un nou recó aont revifar l'idili dels seus afectes tardorechs, més la grisor s'amparava de les seves ànimes, que ja no's revifaven ni a la alegríia dels jorns clars, ni de les nits blaves y dolçes; la indolència s'apoderava dels seus cossos malaltigos, y ja acampaven alguns dies en un ma teix boscám, sense l'estímol de cercar en altres pobles algún casal abandonat, pensant en la maledicció que devía pesar a sobre d'ells, y que'ls hi atreya tota la brutalitat y passions xorques dels seus semblants per enfonsar-los eternament en la misèria.

Esguardaven els cloquers que s'apereixian al entorn dels seus camins, plens d'un sentiment ignot per ells fins aleshores; no era la indiferència de quan anaven sols, ni ab la atracció incompresa dels primers jorns de quan s'uniren; ara'ls esguardaven

ab una prevenció rabiosa, y haurien desitjat que s'aclofessin demunt el llogaret que dominaven.

Tantsols la solitud de les llargues carreteres, de les carreteres sense terme y sense notes, tenia una melangia agermanada ab la que se sentien dintre l'ànima, y pensant inessorablement ab les seves tristeses y desgracies, el cap cot, baix el pés de la vellesa prematura, carregats ab les andròmines de la misèria y cansats de la vida bagamonda, anaven esperant una fatalitat que'ls aturés durant la marxa, o que'ls deparés un lloch segur, lluny del mont y lluny dels homes, aont poguer refer l'escalfor del seu amor.

Aquell capvespre, plujós y trist, havia augmentat la tristesa de les seves ànimes. D'estona que no s'havien dit un mot, y caminant indolentment sentien sobre els seus cossos el ruxím pertinent de la vesprada. El camí, verdós de llot y fulles mortes, els hi deixava marcades les petjades, com l'estela d'un calvari nou, que poch después se borraven sota l'aygua devallada.

Una olor de tempesta'ls feya respirar avidament, ab els narins oberts, l'ayre gris de tardorada, y a través de la pluja malaltisa esguardaven pels voltants, sense ovirar en lloch un cobert aont soplujar se.

Els seus cossos s'anaven apropant encara més, y formaven ja una sola massa pesada y fosca que's destacava estranyament entre les blancors somortes del camí del arbrat y de les plujes.

Pér fi, d'entre mig d'un clap d'arbreda, distingiren l'espessor d'un casalot, y allí, casi inconscients, dirigien els seus passos per esbrinar-ne el seu misteri.

Era una barraca abandonada; una barraca de carboner, que, del temps de estar inhabitada, ja deixava filtrar l'aygua per entre les escretlles de la volta.

Mes ells no van ficar-s'hi; y abandonant els sachs pel sòl fangós, ja ella's deixá caure, ab tota la massa del ventre fecondat, en el mateix lloch en qué's trobava, mentres ell espolsant-se l'aygua del seus muscles, renegava contra els déus y contra 'ls homes.

V.

Al defora, la pluja continuava. A dintre, després d'una estona, se hi feu la llum, una llum malalta, de cerilla humida, y pogueren estendre'l seu bagatge a fi de servir-hi de coixí. Després s'hi agegueren l'un aprop de l'altre, sentint demunt seu la fressa del gotellar sobre la coberta, y les remors de la nit, entelades pel fressejar de l'aygua.

Un griso intens els hi produia contraccions seguides, y a cad'una se anaven acostant encara més.

Dintre mitja hora, la dona ja dormia. Ell rumiava.

Ell rumiava sobre'l pervindre de les seves vides.

Y plena la pensa dels recorts del dia, — d'aquell dia tot gris, tot mort, tot pluja, — se sentia'l rosech d'una desesperació calmosa, sensa febre, que'l feya divagar serenament sobre'ls destins. D'entant, entant, cambiava la testa de posició, volguent esvair aquelles fosques tenebres del seu cervell malalt, y procurava endormiscar-se.

Demunt del cos, sentia el pés de la feixuguesa de la dóna fecondada, y'l bleixar continuat dels seus respirs.

Inconscientment anava contant-los: un... dos... tres... vint... cinquanta... noranta... cent... quan va fer esment del seu compte incongruent, va mig somriure de si mateix, y va ficar-se mes atentament ab els respirs de la pobre dóna. Y va semblar-li allavors, una cançó ingénua, nna cançó de una sola nota, no més comprensible pel seu cor, y va llegirhi en ella tota la pena del seu passat, del seu present, del seu avenir negre... Li va semblar un respir diferent del respir humá, com si'l dolor continuat hagués imprés una modulació nova en aquell ritme, fent-la sublim, superior, per l'intens sacrifici continuat qu'era la única gradació del seu trist viure.

(Seguirá.)

'Todos por Granollers

El sesudo artículo de D. José Coma, publicado en el número 10 de esta REVISTA, saturado de amor á la capital de este hermoso Vallés y en el que con tanta sinceridad se retrata él actual estado de atonía que la misma atraviesa, estoy en la íntima persuasión de que no caerá en saco roto, ni para los hijos de Granollers, ni para los que nos ha cabido en suerte de convivir con ellos, opinando que el silencio equivaldría á un inmerecido vacío. La sola aparición de tal escrito, demuestra evidentemente que la juventud de esta villa no sólo conoce la vida moderna de los pueblos cultos, sino que arde en deseos de colocar á su *patria chica* á la altura de los mas afortunados, y la publicación de LLEVOR confirma nuestro aserto también. El oportuno aviso del Sr. Coma, no es mas, á buen seguro, que una espontánea explosión del sentir general de todos estos habitantes, é indudablemente, su generoso llama-

miento á las entidades y particulares de esta villa para convertir al estático Granollers en un Granollers progresivo, despertará en todos su natural entusiasmo para borrar cuanto antes el hoy fundado «Tots contra Granollers» por un verídico «Tots per Granollers.»

Bien claro se trasluce que el ilustrado firmante del artículo que motiva estas líneas, desea como el que más esta saludable transformación y, por tanto no es aventurado creer que su mencionado escrito, no habrá sido otra cosa que el preámbulo de su idea y que lo que hoy aparece como noble protesta de lo que aquí acontece contra la población, se convertirá por medio de sucesivos escritos suyos, en una activa campaña para sumar y encauzar los valiosos elementos de vida que aquí se encierran, á fin de armonizarlos y convertirlos en avasalladora fuerza capaz de abrirse camino en las envidiables regiones del progreso, único terreno donde es dable dejar bien sentados los mojones de un intenso y próspero mañana. Obreros inteligentes y decididos para abrir este paso, no hay que dudarle que los hay, ¿aparecerá el ingeniero que lo traze? He aquí el problema.

De todos modos, creemos que el Sr. Coma merece bien de sus convecinos y aun siendo el que suscribe, el más modesto de entre ellos, le envía con estas líneas su más sincero y apasionado aplauso.

P. LLORENS.

Granollers 16 Noviembre 1908.

Lo verdader desconsol

Havíam tractat molts anys ab lo seu pare, y al morir-se aquest, continuá ell venint á véurens. Un dia se'ns presentá desesperat. Era tant son atolondrament que no sabía com contarnosho. Pogué explicarse á la fi.

Sa mare de poch difunta, era pubilla. D'enrera tenía testament, y á n'ell lo'n deixava hereu y á sas dugas germanas dugas unsas á cada una. Quan va estar malalt.....

—¿Alashoras que't vas trencar la cama?—vaig dir, interrompentlo y recordantmen.

—Sí, alashoras.... Qui s'ho havia de pensar—va

fer picant de peus y escabellantse.—Jo quatre mesos enllitat y de no guanyar cap céntim, cap, y gastarne, que no sé pas lo que'm costá la marfuga aquella.... La dona no podía deixarme.... Y las dolentas de mas germanas, com que'm tenían segur, se m'emportan la mare á Vich, no sé que's manegaren ab lo notari.... que la setmana passada quan llegím lo testament me'n trobo un de nou, y en lloch de dugas, me'n deixa set unsas á cada germana ¡set unsas!

—Y be—li deya jo no donanthi importancia coneixent son patrimoni—no per aixó haurás d'anar á captar.

—Que sabeu vosaltres—exclamava desesperat y remoguentse ab verdader deliri.—¡A captar m'han tirat, á captar!—Y ab un gros gemech que li sortí del fondo de sas entranyas exclamá:—¡Set unsas!

Ma esposa per calmarlo y com acte de justicia qu'era, lo reprengué, pero procurant no mortificarlo:—Aquestas cosas no's poden agafar d'aquesta manera. Y després no ho donarás pas á cap extrany. Son germanas, home.

Se plantá y ab rabia digué:—Germanas ¡las punyeteras! ¡Mal llamp las fongui!

—Vaja, vaja qu'entre germans no están be aquestas paraulotas—va afegir ab to de reny ella.

S'assegué. Movía son cap d'una banda al altre no sabentsen encare avenir de que sa mare li hagués mudat lo testament. Y seguía desfogantse ab aquell barboteig de persona desesperada:—Quan varen tornar de Vich ja li vaig dir á la mare,.... Me'n heu fet alguna.... Que no, que jo era l'hereu, ¡l'hereu!... y dat y rebatut.... á la miseria.... Que'n va ser de dolenta la reconsagrada de la mare, la poca vergonya, la....—Y ab tot l'agror de sa veu asprosa etjegá'l mal terme, que la dona'n protestá ab sa actitud y dihentli:—Aixó no's diu d'una mare.

Un moment, per un moment sol se va reprimir. Pero n'endevinávam els seus esforços contenintse las ideas que ab tota la rabia y la maldat seguían elaborantse dintre d'aquell cervell estret y esquifit, cappingrat per la desesperació. Son cos sapat y de bona mida, capolat pels excessos del treballar, se redressava encare ab las energías de sos quaranta anys escarrassats. Sa cara plena, sense pel, bullía, y sa fesonomia vulgar s'animava.

Torná desseguida á la cantarella d'esbravarse contra sa mare y sas germanas, y plaguentse de la

seva mala sort, exclamava sovint:—¡Després de tan treballar las malehidas pagarmho d'aquest modo!

Prou lo sermonejarem y volguerem posarlo á to. Va ser inútil. Estava la deria massa encastada pera d'un prompte arrencarli. Nos en despedirem ab pena y nós deixá preocupats, porque'ns temíam, donat lo seu caràcter, no s'hi trastoqués. Era un agarrant ell, que per un céntim s'hauría deixat penjar, y, ademés, com del dot de son pare (de qui no tenia més boca que per alabarlo) cobraren las noyas solament dugas unsas (igual que lo senyalat per la mare'n lo primer testament), las cinch unsas de més á cada germana ab que no hi contava, no s'ho sabia acabar. No rahunava de si lo fet per sa mare era de bon just com nosaltres creyám y aixís nos esforcávam per donarli á entendre. Lo sentiment de familia, la estimació entre germans, l'amor als pares, no hi trobava resó dintre seu. Pera aixó, tenia'l seu cor tancat y barrat. A n'aquell esperit ganyó no hi entravan aquellas delicadesas. Semblava farreny y selvatge com l'espedit Congost ahont vivia. Sols se despertava ab tota la energia de sa ánima aixuta quan se tractava del céntim. Y en aquell assumpto era qüestió nada menys que d'unsas, catorse d'un plegat, un capital en son esmaginament. Hauría preferit deixárselas arrencar de carn de la seva persona que haverlas de donar, com ell deya, bitllo bitllo, un d'aquells días.

Y la veritat, de fonament, son desespero no'n tenia. Li sobrevingué del seu pare terras y boscos que si be'n lo cor del Congost no deixavan de representar una bona fortuneta. Del propi de sa mare, variass pessas de terra, dugas vinyas, y unas casas en lo poble. Allí se'l considerava com lo segón ó tercer terratinent del terme, y aixó, á fora, ja vol dir alguna cosa.

Va venir altres vegadas, y li durava encare la deria; que ab tot y la nostre voluntat no li podiam desvaneixer.

* *
*

Feya una temporada que no'l véyam, y s'arribá á casa un mercat quan menos hi pensávam.

—¿Y donchs—va dir ma esposa, sorpresa, reparant que portava dól—que tenfu novetat?

—¡Si'n tenim—exclamá contenintse ab treballs la desesperació que forsejava pera sortir dels dintres

seus—si'n tenim diheu!—y estenia sos brassos enlayre y se contreya las mans.

L'aspecte d'aquell jovenás, ab la gorra tirada en devant, ab un deixament á tota la persona y com envellit, y espurnejantli'ls ulls, nos va soptar.

—¿Pero que se t'ha mort la dona?—s'atreví á preguntar anguniosa ma esposa.

Volgué parlar; lo plor l'ennuegava, y ab un gemech que semblava'l crit del cor que se li esberlés, va al últim poguè dir:—¡¡Lo noy!!..... ¡¡Lo noy!!

—¡Lo noy!—várem exclamar abdós tant sorpresos per aquella mala nova com pel posat del nostre amich.

—¡¡Lo noy!! ¡¡Lo fill meu!!—va repetir ab un tó extrany que removía l'ánima. Y continuá sense ilació en las ideas, ab aquella vee de gargamella encetada del plor de las grans desventuras:—¿No ho sabiau?... Abans d'ahir l'enterrárem... ¡Quinse anys me'n portava fets!. ¡Tot lo poble me l'envejava!... ¡Tan bo, tan treballor!

Quedárem muts. Nosaltres l'havíam tingut sempre per un interessat, per un dels tants que'n no tractantse de céntims lo demás res se 'ls en dona. Pero devant son desconsol, calia confesar que sota d'aquella tacanyeria s'hi amagava un cor. No revinguts encare de la sorpresa, en mitj de son aclapament, va fer:

—¡Y jo perque la mare va deixar aquellas set unsas á mas germanas me desesperava, y la malehía, y me vaig renyir ab ellas! ¡Qué tonto! Quánta rahó teniau vosaltres al recriminarme perque m'ho vaig pendre de tan mala manera. Aquestos dos días que n'hi soch pensadas de vegadas ab lo que'm déyau; y quina veritat no es de lo que's paga ab diners no val la pena d'amoynarshi. Cóm m'ho ha retret la dona y quanta vergonya no me'n soch dada d'aquella desesperació pel dot de mas germanas. Ab poch temps, treballant, be prou me'n vaig rescabalar d'aquells diners: ...—S'aturá, remogué'l cap, y exclatá desseguida ab un gros crit diguent.—¿Pero del meu fill, del noy, cóm me'n rescabalaré, cóm?.....

Y quedá clavat allí, al canapé, la gorra per terra, brandantse'l cap entre las mans, lo gemech sense parar, y ab un plorar aspre, un plor que imposava.

Y nosaltres, condolguts, callávam, perque pels verdaders desconsols no sempre's dona ab la expressió oportuna pera calmarlos, y devant d'aquell sen-

timent de pare, alashoras, no hauríam trobat paraulas pera apaybagar aquell pesar.

J. VIDAL Y JUMBERT.

Del natural

Clàudia: fá molt temps que no hem estat a Barcelona y no per falta de ganas, la bossa no trincava prou fort ab el dimoni de cullitas dolentas y mal pagadas; però jo no sé si aquest any las béstias han entrat ab gana ó els amos s'han determinat de donalshi el menjar que necessitan, lo cert es, que la demanda ha estat molta, l'aplegada bona y la venda profitosa; ¡demne las gracias en el qu'en tñga la culpa! y aprepara els farsells que vuy esbandir uns cuants centims ab motiu de l'anada á las festassas... de la *Ciutat dels Comtes*: ¡y ara que dich de comptes! al mateix temps passarem á cobrarne un á casa el senyor Chicreta, l'acaparador de la culumassa; que segons vá dirme em secret y prometenhí reserva, de dita materia, barrejada ab altres ingredients mes ó menos *alimenticis*, n'elabora la tant anomenada *Sémola Japonesa*, ab un especial regustillo de marisch, qu'avuy es la pasta de moda en el mon del *alta cuyna*..... ¡Si sapiguessim á voltas el principi de certas potingas ab noms estrangerst!..... n'hi hauria per quedar assegut de barras y sens esma ni per rosegar aquell relleno d'asberginias que tu fas tan llamineras y llisquentas, que may me las hi trovadas per la boca.

¡Tal dit tal fet! y ens trovém aconduits ab els nostres parayguas, dos melons rederenchs, un sarró de castanyas y ametllas, un cistell d'ous, quatre olivas confitadas ab una jerra y dos rams de flors boscanas per la senyoreta, que segons din la de casa l'hi agradan tan, que molts cops l'havia trovada revolcanshi per sobre, mentres son cosí li buscaba las... .. més flairosas. Com deya, ens trovarem aconduits dins un cotxe de tercera, que mes semblava gavia de cunills que lloch per viatjar personas mudadas y sobre tot havent pagat per endevant y sense regatejar.

Va xisclar la máquina enrogullada com el gos de casa quant sent tocá un orga, y, per fi, arrencarem

ab una sotregada tan forta y suptada, que poch n'hi faltá per desmanegarme; la Clàudia ab el retruch, ficá el bras dins el cistell dels ous, surtinne ab la ma regalimant de claras com una costella rabussada á punt de freixir.....

Deixém apart una disputada ab el revisor, no trovant els bitllets perque la dona s'els havia ficat dins de la sabata, un tábach al nas d'un melindro una mica dur, qu'en va tirar un tranquil cridanme *neula*; una aixafada de dits ab la portella, perque mentres jo miraba á fora, la má badaba á dintre (no es pot pas ser per tot-arreu,) varem arribar á la Capital completament *ilesos*, que ja es estar de prou xamba si's consideran els choques, descarrilaments, ensurradas de pont, atracos, reventaments y demés *diverssions*, á que tan acostumats ens tenen las Companyias; que cal creurer, s'han fet de moda ó bé han agafat un contracte, per facturar *género humana*, á gran velocitat, cap els magatsems del infern.

A la sortida de la Estació, dos *barats*, ¡dich! dos *burots*; (dispensim conфонia els peixos,) ens invitaren á pagar catorce rals per lo curulls qu'anavam de materias menjívolas... .. y a dins falta gent de la gran Capital del Principat, la immensa Urbe, la sempre hermosa Barcelona, la que avuy te l'alta honra d'hostatjar personas elevadas y el nostre matrimoni, qu'encara que no de tan elevat llinatge, vivim bastan altets y ayrejats en un racó molt pintoresch del enlayrat Montseny, d'ahont s'oviran pobles, vilas y masias, que sembla rendeixin vasallatle al pich mes alt de Catalunya.

Clàudia no badis, revesteixte de valor y serietat... si algun carro no ens tomba, si un fil eléctrich no ens crema, ó un auto-móvil no ens rasca ó be una bomba no ens mata; potser arribarem á contarho.

¡A dins falta gent!

JAUME SISA.

NOVES

Avís important

Avuy tal com anunciavam en nostre darrer nombre's comensará á repartir com a regalo als nostres subscriptors, l'interessant drama en quatre actes "Lo Majordom."

També devem fer avinent als mateixos, que proçxim a acabarse la novela "Cercant la Fossa" en tenim una altre en preparació, original d'un conegut escriptor fill d'aquesta vila.

Ferms en nostre propòsit de fer quelcom en be de la culture, creyem que'l públich sabrá apreciar nostres esforços com es degut.

Lo dissapte dia 14 del mes que som, en lo teatro de La Unió Liberal se posá en escena la coneguda obra «La Pilarica» en la que hi prèngueren part, lo senyor Pubill que deixá son paper ben executat, es a dir acabadíssim en lo darrer acte, que fou molt lloat com a bon artista.

També estigueren bé en Bañeras, Cosmo y Cabruja y les senyoretas Vendrell y Serrano feren tots los possibles pera sostindre llurs papers.

S'acabá la vetlla ab la xistosa comedia «La Sirena» desempenyada pel senyor Pubill que estigué felicíssim y ens deixá entreveure qu'ell era una esperansa en l'art.

Lo secundaren els senyors Cosmo, Bañeras y altres que hi donaren una ben regular interpretació.

La senyoreta Roca en son paper s'hi lluhí notablement.

Diumenge dia 15 a la tarda se posá en escena lo melodrama «La Huérfana de Bruselas.» Lo senyor Pubill bé com de costum y secundantlo en Cosmo, Bañeras, Cabruja, Puigventós y les senyoretas Roca, Vendrell y Castro.

Aquí ens permetem cridar l'atenció del senyor

Pubill en el sentit de que si bé es veritat que aná del tot ajustada, els *lapssus-lingüe*, sovintejaven, d'aquí que no duptém que en una obra catalana aixó no succehiria tan facilment y ademés haurien convenent al públich, cosa que ab l'obra indicada no lograren. Lo qu'el nostre públich en general vol, son obres catalanes bones que prou n'hi han.

Dissapte dia 21 fou posada en escena per lo senyor Pubill, l'obra en 4 actes «La Fuerza de la Conciencia.» El desempenyo per part dels senyors Pubill, Cosmo, Serrano, Puigventós, Alóm y altres aná bastant malament aixís com també les senyoretas Roca, Serrano, Vendrell y Castro.

Sols el qu'estigué en caràcter en tota l'obra y que feu una interpretació digna y merescuda d'elogis fou lo senyor Bañeras ab son paper de Comte. L'i anava també que n'hi clavat.

Díumenge dia 22 tarda, lo drama en 3 actes, quin títol es «Los dos Sargentos Franceses.»

Molt bé per lo senyor Pubill qu'el posá en escena y també per lo senyor Cosmo, Bañeras, Puigventós y senyoreta Roca.

Un d'aquestos dias llegí entre amichs lo Sr. Vidal y Jumbert un drama en un acte que ha adaptat a la escena catalana y que portará per nom *L'amor del cequet*.

Acaba de traduhir igualment pera la escena catalana una comedia en un acte del célebre dramaturch suech Strindberg y que te per títol *Cal no bromejarhi ab l'amor*.

Imprempta de Jaume Joseph:—Granollers.

Monte-Pío Catalán de Quintas

El más antiguo de todos.

Ha suscrito más de 18000 pólizas.

Ha pagado por redenciones más de DOCE MILLONES de ptas.

Este Monte-pío que ha practicado las liquidaciones de todas las series y ha devuelto siempre los sobrantes, convoca de nuevo á asociación general á los jóvenes de las cuatro provincias de Cataluña por solas 650 ptas de capital.

REPRESENTANTE EN ESTE PARTIDO. =CARLOS GUIMERÁ Plaza de la Corona 5, GRANOLLERS.

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES

ARTISTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO
AUTOTIPIA
ESTEREOTIPIA
TRICKROMIA

Aribau, 9. Interior.
BARCELONA.

J. JOSEPH VILARDEBÓ

IMPRESA Y RELLEUS: TREBALLS ECONOMICHS, MATERIAL MODERN PERA OBRES Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS PERAL COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trias

Acetles, Grasas y Comestibles

SUCURSALES

GIJÓN: Langreo, 12
BILBAO: Granvía, 38.

Acetles y Grasas Lubrificantes

DEPOSITOS

MADRID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORUÑA Y VIGO.

EN GRANOLLERS: REPRESENTANTE

Valentin Turu

Academia Politécnica

SECCIÓN DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Jacinto Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCIÓN DE LETRAS

DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich

ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaza de la Universidad, 5
BARCELONA.

== Ebanistería moderna ==

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

~~~~~ Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS. ~~~~~

Objetos de escritorio, sellos de goma, impresiones y encuadernaciones

DE

JOSE XIRAU

Calle de San Roque, 1

* GRANOLLERS *

Acaba de completarse una extensa colección de .....
..... vistas de esta localidad en tarjetas postales al bromuro.

== Oficina de Farmácia ==

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.-GRANOLLERS.

